

0111 – 11. januar

Elsker du meg? Joh 21: 16.

Det er Herren selv som taler her, – han som skal dømmes på den siste dag. Han som du ber til i din bønn. Å, ville vi ikke kripe på våre knær til Jerusalem, hvis vi bare kunne få høre fra hans egen munn hva det først og fremst er han spør etter!

Og nå hører vi altså at det er din kjærlighet han spør etter. Men vent nå litt med ditt personlige svar, – til du har klart for deg hva han legger i dette!

Legg merke til at det første spørsmålet hans er: *Elsker du meg?* – Ikke: *Tjener du meg?* Er du lydige mot meg? Bekjenner du meg? Men: *Elsker du?*

For det andre sier han ikke: *Elsker du mitt, men meg!* Han sier ikke: *Elsker du min kraft og mine nådegaver?* Men: *Elsker du meg – meg, som selve gaven til deg. Meg, slik at jeg selv, i min person er hele din trøst og din frelse?*

Når det gjelder første del av spørsmålet, så føler du deg kanskje trygg på at du har kjærlighet til Jesus hvis du tjener ham og er lydige mot ham. For Jesus sier jo selv: «Hvis noen elsker meg, vil han holde mitt ord. Den som ikke elsker meg, holder ikke mine ord». Og Johannes sier: «Dette er Guds kjærlighet, at vi holder hans bud».

Men vent nå litt. Dette tar du nok for lett på! Vi skal nok snart få se at det ikke er så sikkert at du elsker Jesus, selv om du på en måte tjener og er lydige mot ham, eller gjør de gjerningene han venter av deg. Nei, å «holde hans bud» er noe mer enn dette.

Med Kristi egne ord skal vi vise at en kan være en særdeles god Kristi tjener, ha stort åndelig lys, være rik på de mest hellige gjerninger og ha stor nidkjærhet for Kristi sak, –. Og likevel ikke elsker ham på den rette måten. For i brevet til «engelen for menigheten» i Efesos sier Herren uttrykkelig at denne, som var en åndelig leder, ikke bare hadde en vanlig kristen opplæring og lys over Ordet, men også et fint, prøvende blikk; «Du har prøvd dem som sier de er apostler, og ikke er det, og du har funnet at de er løgnere».

Videre sier han like klart at denne læreren ikke var av dem som bare hadde kunnskap og store talegaver. Han hadde også kraft og nidkjærhet til hellig virksomhet. Ja, hans innsats i troskap mot Herren Kristi navn var så sterk at han også fikk lide for det. Og i alt dette hadde han «tålmodighet».

For det tredje sier Herren at denne åndelige læreren ikke bare var åndelig opplyst og virksom med forkynnelse i sin alminnelighet. Men også at han sørget for rett kirketukt i menigheten sin, og tok kampen opp mot falske lærere.

Oppsummer alt dette. Så vil du virkelig få et strålende bilde av en Kristi tjener, langt ut over det som er vanlig. Og likevel, på tross av alt dette får vi høre at han hadde forlatt sin første kjærlighet.

Og dette ene kjennetegnet gjorde at hele hans tilstand var slik at hvis det ikke ble en forandring, så ville Herren brått komme over ham og flytte lysestaken hans bort fra sitt sted. Av dette skjønner vi at det å holde hans bud, er noe mer enn bare å gjøre visse gjerninger etter hans bud. Og om du var en

like så åndelig, nidkjær Kristi tjener som denne i Efesos, så har Herren altså fremdeles dette spørsmålet til deg: Elsker du meg?

Så går vi til siste del av ordet vårt i dag. Her sa vi du må stoppe opp for ordet «meg», – «Elsker du meg», ikke «mitt»! For det er akkurat i dette den ekte brudens kjærlighet skiller seg fra skjøge-kjærligheten. Mange har en viss kjærlighet til Jesus. Men bare når det går på fordelaktige ting som han virker i dem eller andre. De er aldri blitt virkelig fortapte syndere, og så blitt frelst av ham, og inntatt ene og alene av hans kjærlighet, eller av det han selv er i sin person. De elsker ham bare, som sagt, for gavene som smaker så godt. Det er dette som er «skjøgekjærligheten».

Nå taler vi ikke om så grove syndere som Judas Iskariot, som fulgte Jesus fordi han fikk passe på pengene. Eller Simon som drev med trolldom, og hvor det var det samme urene begjæret som gjorde at han ville forsøke å handle til seg Den Hellige Ånds gave for penger.

Nei, vi taler om det usannsynlig fine og hemmelige bedraget i vår egen naturs trang til selvforgudelse, som ble plantet i menneskeheten gjennom den gamle slangens forførende ord: Dere skal bli liksom Gud, og kjenne godt og ondt. For helt fra den dagen har vi, i tillegg til kjødets lyster, alltid hatt en Adams natur som vil helliggjøre seg selv. Det er dette menneskene ut fra sin natur alltid tar sin tilflukt til når de kjenner på syndens grufullhet.

På samme måte som trollmannen Simon ser de at i Jesu navn gis overnaturlig kraft. At i ham er alle visdommens og kunnskapens skatter skjult, og kraft til hellig liv og gjerninger. Og så blir det trangen etter dette som gjør at vi blir en Jesu disippel, at vi elsker og følger, tilber og påkaller ham. Men hele tiden er blikket festet på denne kraften og gavene. Ikke på hva han har gjort og er i sin person.

Det han har gjort og er i sin person kan en nok samtidig erkjenne med sin forstand og lovprise med sin munn. Men hjertet er opptatt med gavene. Hjertets øye er bare rettet mot disse, ikke mot den korsfestede.

Å, måtte vi for Jesu skyld, og for våre sjelers frelse, bli så oppriktige at vi la nøye merke til hva hjertet vårt først og fremst setter sin lit til! Er det selve nåden, forsonings-nåden, renselsen i Kristi blod? Det hjelper ikke at hodet ditt og tungen er kristelig! Tenk grundig over hva hjertet ditt først og fremst er opptatt med!